

der, og adskillige Resultater var ogsaa naaet, hvilket dog endnu ikke gjaldt Flygtningespørgsmaalet, der frembød særlige Vanskeligheder.

Angaaende Spørgsmaalet vedrørende *Danmarks Interesser i Sydslesvig* fremhævede Udenrigsministeren, at det maatte tilstræbes, at Mindretallet fik Lov til at leve sit eget nationale Liv. Hvordan Forholdene i saa Henseende nærmere skulde ordnes, kunde der endnu ikke tages Stilling til, hvad Forespørgerne ogsaa havde været klare over. For det Tilfælde, at *Kielerkanalspørgsmaalet* skulde blive taget op, havde Udenrigsministeren givet Udtryk for, at han gik ud fra, at Danmark vilde blive taget med paa Raad.

Udenrigsministeren sluttede sin udførlige Redegørelse med at fremhæve, at det var hele det danske Folks varme Ønske at hjælpe dets Landsmænd Syd for Grænsen. Men det danske Folk ønskede at fortsætte sin Tilværelse som den *Nationalstat*, det var og vilde fortsætte med at være.

Under den efterfølgende Debat takkede *Ordføreren for Forespørgerne* Udenrigsministeren for hans aabne Udtalelser om de Spørgsmaal, som var stillet ham. Man havde nu faaet en Redegørelse for, hvad der var foretaget fra dansk Side for at komme Mindretallet til Hjælp, og Ordføreren fandt ikke Anledning til at rejse nogen Kritik i den Anledning. Der vilde fra Forespørgernes Side hverken blive stillet Forslag om en Tillids- eller Mistillidsdagsorden. Hvordan Forholdene i Sydslesvig fremtidig vilde udvikle sig, var det vanskeligt at sige noget om for Øjeblikket. Man maatte afvente at se, hvilket Omslag der kunde komme i Sydslesvig, om det var ægte, om det var varigt, om det var noget, der kunde bygges paa.

Blandt de øvrige Talere var *Frede Nielsen* (S.), der fandt det meget gavnligt, at Sagen blev drøftet offentligt, selv om han havde undret sig over den noget overraskende Fremgangsmaade, Venstre havde valgt for at fremkalde en saadan Debat. Det var beklageligt, at der var gaaet Partipolitik i det ømfindtlige Spørgsmaal, som Forespørgselsens Punkt 2 drejede sig om, og som opfordrede til Nøgternhed og Tilbageholdenhed. Mindretallet i Sydslesvig skulde fra dansk Side have al mulig Hjælp, men man maatte, saa uafklaret som den øjeblikkelige Situation var, være meget forsigtig med at handle saadan, at det kunde give Anledning til Haab, som maaske slet ikke kunde opfyldes. Det var haardere, men klogere og mere reelt at dæmpe Forventningerne ned til et rimeligt Niveau. Taleren fandt det heldigt, at der var sendt en Forbindelsesofficer til Flensborg, men man burde ogsaa se at faa etableret en saadan Kontakt med den engelske Overkommando i Plön; thi det var først og fremmest der Spillet skulde spilles.